

Arrest

nr. 223 247 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CILINGIR
Diepestraat 115/9
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 januari 2016 om internationale bescherming. Op 19 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Mohammad Poor, gelegen in het district Mehtarlam van de provincie Laghman.

Kort na uw geboorte verhuisde u met uw familie naar de stad Jalalabad. U maakte er uw middelbare studies af en behaalde daarna uw diploma rechten aan de Ariana universiteit. U bekostigde uw universiteitsstudie gedeeltelijk met een job bij de douane in Jalalabad, die u ook behield na uw studies. Op 17 hout 1393 (8 maart 2015 volgens de gregoriaanse kalender) ontving u een dreigbrief van de taliban. U nam deze brief niet serieus. Op 9 sawr 1394 (29 april 2015 volgens de gregoriaanse kalender) ontving u een tweede dreigbrief. U diende klacht in bij de vakbond van de douane en werd drie dagen na de ontvangst van de tweede dreigbrief naar de veiligheidschef van de douane gebracht. U kreeg te horen dat ze niets voor u konden doen. Een week later, toen u naar Torkham moest gaan om een handelsvergunning te verlengen, werd u op de terugweg in een hinderlaag gelokt door de taliban. Ze ontvoerden u en hielden u twee maanden vast. Op 25 jawza 1394 (15 juni 2015) kreeg uw vader een brief van de taliban waarin ze 80.000 dollar losgeld vroegen voor uw vrijlating. Uw vader verkocht onder meer jullie huis in Jalalabad om uw losgeld te kunnen betalen. U werd hierna vrijgelaten en bleef gedurende drie maanden in het ziekenhuis. U tekende tevens een contract met de taliban en de dorpsoudsten met wiens hulp u werd vrijgelaten dat u nooit meer voor de overheid zou werken. Vijf maanden na uw vrijlating ging u opnieuw naar de douane om uw persoonlijke spullen op te halen en uw baas te vertellen dat u uw werk opgaf. Toen u 's avonds thuiskwam werd uw vader gebeld door de taliban. Ze vertelden hem dat u opnieuw naar uw werk was gegaan en daarmee contractbreuk had gepleegd. Ze droegen uw vader op om meer geld te betalen. U moest van de taliban ook opnieuw gaan werken bij de douane en moest onder meer voertuigen naar Kaboel sturen waarin de taliban bommen hadden geplaatst. Uw vader ging niet akkoord en gooide de telefoon in. Uw vader belde vervolgens naar uw schoonvader met wiens hulp u tien dagen later het land verliet. U kwam aan in België op 17 december 2015 en u vroeg op 5 januari 2016 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: drie dreigbrieven, uw contract met de taliban, een officiële klacht, vijf foto's, uw taskara, een kopie van uw paspoort, een afstudeergetuigschrift van de universiteit, een afstudeergetuigschrift van uw middelbare studies, twee stemkaarten, uw studentenkaart, Belgische medische attesten, een Afghaans doktersvoorschrift, vijf werkbadges en uw rijbewijs.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niets kan vertellen over uw gevangenschap bij de taliban. Immers, wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over uw gevangenschap bij de taliban antwoordt u bevreemdend genoeg dat u er "geen informatie over heeft". Ook wanneer u voor de tweede keer gevraagd wordt of u iets kan vertellen over de periode dat u werd vastgehouden, komt u evenmin verder dan "neen" (CGVS, p. 19). Het is evenwel totaal onaannemelijk dat u niets kan vertellen over uw gevangenschap bij de taliban, die nota bene twee maanden duurde. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat "u geslagen werd, niets anders" (CGVS, p. 19). Dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op fundamentele wijze op de helling.

Voorts werden er sterke inconsistenties vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnen. Zo beweert u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u een maand na uw vrijlating opnieuw werd lastiggevallen door de taliban (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Echter, op het CGVS past u uw verklaringen aan het begin van het gehoor aan en beweert u plots tot tweemaal toe dat u reeds één dag na uw vrijlating opnieuw naar uw werkplaats ging. Later op het gehoor past u uw verklaringen opnieuw aan en beweert u dat u pas vijf maanden na uw vrijlating opnieuw werd gebeld door de taliban nadat u uw spullen was gaan ophalen bij

de douane (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens met deze inconsistenties wordt geconfronteerd, houdt u vol dat u vijf maanden na uw vrijlating opnieuw naar uw werkplaats ging (CGVS, p. 15). Daarnaast beweerde u op de DVZ dat de taliban u opdroegen om niet alleen informatie door te geven over uw collega's, maar ook om bommen in hun wagens te plaatsen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS ontkent u evenwel dat u deze uitspraak op de DVZ heeft gedaan en houdt u vol dat u toen enkel sprak over grote vrachtwagens met explosieven die u moest doorsturen naar Kaboel (CGVS, p. 15-16). Dit blijkt evenwel nergens uit uw dossier. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw ontvoering niet aannemelijk zijn. Zo beweert u dat u het doelwit was van de hinderlaag van de taliban toen u terugkwam van Torkham (CGVS, p. 16). Echter, het is zeer onwaarschijnlijk dat de taliban wisten dat u op dat exacte tijdstip en die exacte plaats zou terugreizen naar Jalalabad. Hiermee geconfronteerd, moet u toegeven dat u er geen idee van heeft, alvorens u oppert dat de taliban misschien informatie kregen van andere mensen (CGVS, p. 16-17). Echter, u beweert later dat u uw huurauto met chauffeur in Torkham ad hoc had ingehuurd en dat u bovendien de enige was in de auto (CGVS, p. 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban exact wisten in welke auto u reisde en waar en wanneer ze u moesten tegenhouden.

Daarnaast heeft u bijna geen informatie over uw vrijlating. Zo kan u enkel zeggen dat het losgeld met behulp van de "ouderen" werd betaald. Gevraagd om daar meer over te vertellen, komt u evenmin verder dan te zeggen dat u "denkt" dat ze de 80.000 dollar in een "papier hebben gevouwen". U moet evenwel daarna toegeven dat u er niets over weet omdat uw vader daar nooit iets over zei (CGVS, p. 20). Ook wanneer u later op het gehoor wordt gevraagd hoe uw vader wist waar hij het geld moest betalen en waar u werd vastgehouden, aangezien het nergens vermeld staat in de dreigbrieven, vervalt u in algemeenheden alvorens u moet toegeven dat u er niets over weet omdat uw vader er niets over heeft verteld (CGVS, p. 21). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u na uw vrijlating persoonlijk naar de douane ging om uw persoonlijke spullen op te halen (CGVS, p. 20). Zo had u reeds een contract getekend met de ouderen met wiens hulp u werd vrijgelaten en de taliban dat u nooit meer voor de overheid zou werken. Het is dan ook niet aannemelijk dat u een dergelijk groot risico zou nemen om persoonlijk terug te keren naar uw werkgever. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u uw laptop en uw taskara wilde ophalen, zodat u een privéonderneming kon starten. U beweert bovendien dat u niet dacht dat er iets zou gebeuren onderweg (CGVS, p. 20-21). Ook deze verklaring kan allerm minst overtuigen. Bovendien kon u ook iemand anders sturen om uw spullen op te halen of kon u vragen of ze uw spullen konden brengen, wat veel veiliger zou zijn geweest. Echter, hiermee geconfronteerd kan u enkel herhalen dat u dacht dat er niets zou gebeuren (CGVS, p. 21).

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft de drie dreigbrieven, het contract met de taliban en de officiële klacht, moet bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien moet worden opgemerkt dat de dreigbrieven steeds werden ondertekend in naam van de "Tehrik-i-Taliban", de Pakistaanse vertakking van de taliban die volgens de beschikbare info niet direct geaffilieerd zijn met de Afghaanse taliban. Echter, de brieven gebruiken steeds het hoofdding van de Afghaanse taliban, met name "Islamic Emirates of Afghanistan" (CGVS, p. 14, 15 en 17). Ook dit doet sterk afbreuk aan de authenticiteit van deze dreigbrieven en de geloofwaardigheid van uw beweringen. Hiermee geconfronteerd, moet u toegeven dat u er niets over weet (CGVS, p. 20). Wat betreft uw taskara, het kopie van uw paspoort, het afstudeergetuigschrift van de universiteit, het afstudeergetuigschrift van uw middelbare studies, uw twee stemkaarten, uw studentenkaart en uw rijbewijs, bevestigen zij enkel uw geboorteplaats in Laghman en uw verblijf in Jalalabad, dewelke in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Wat betreft de vijf foto's moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze

door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Betreffende de psychologische attesten die u voorlegde ter staving van uw voorgehouden psychische problematiek dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens uit deze attesten blijkt dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen. In het attest dat opgesteld werd door psychiater W. (...) wordt bovendien melding gemaakt van onder andere depressieve stemmingen en posttraumatische psychische problemen maar er blijkt niet uit op welke wijze deze, toch wel complexe, diagnose werd gesteld. Er dient ook te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Medische problemen op zich houden tevens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere

appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2, c), 9.1 en 10.1, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De motivering van de Commissaris Generaal is als volgt in de bestreden beslissing:

.. geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen."

Verzoeker had problemen met de Taliban, die meer en meer terrein winnen in Afghanistan:¹

According to the UN Secretary-General, Afghanistan continues to face formidable security, political and economic challenges. The security situation deteriorated markedly in 2015 as the Taliban and other AGE's conducted aggressive compains and increasingly advanced towards major population centres. At the end of 2015 the Taliban reportedly held more territory than in any year since 2001, with estimates of the number of districts controlled or contested by the Taliban ranging between 25 and 30 per cent. A proliferation of AGEs with various goals and agendas, including notably the emerging threat from ISIS-affiliated groups, combined with intra-insurgent violence has further complicated the security situation. Pro-government armed groups are also reported to undermine the government's authority in their areas of influence and are increasingly associated with human rights violations.

The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014. The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.

An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS and the re-emergence of Al Qaeda, has further destabilized the security situation.²

We kunnen dus besluiten dat de algemene situatie in Afghanistan is verslechtert doordat er verschillende terroristische groeperingen actief zijn in het land en ze ook meer en meer terrein winnen.

Verzoeker kan over zijn gevangenschap niet veel vertellen gezien hij niet beschikt over enige informatie, met name hij was opgesloten voor 2 maanden en had met niemand contact tijdens zijn gevangenschap. Hij werd in die 2 maanden mishandeld en geslagen door de Taliban, met als gevolg dat hij een trauma heeft opgelopen en hieromtrent niks wil herinneren. Hij legt bij zijn asielaanvraag stukken neer van zijn psycholoog om dit te bewijzen.

Wat betreft het losgeld van 80.000 euro : Verzoeker heeft meerdere malen aan zijn vader gevraagd om meer details te krijgen maar telkens bleven zijn vragen onbeantwoord. Hij kan dus niet antwoorden op uw vragen gezien hij zelf afhangt van zijn vader om meer informatie te krijgen.

De foto's die werden neergelegd door verzoeker, zijn foto's die de Taliban naar de vader van verzoeker hadden gegeven om losgeld te krijgen. Blijkbaar wordt hiermee geen rekening gehouden omdat de bewijswaarde beperkt is. Verzoeker heeft alles neergelegd van stukken dat hij in zijn bezit had om zijn asielaanvraag te staven.

De bewegingsvrijheid van de Afghanen in het algemeen zeer beperkt is omwille van de veiligheidssituatie alsook de slechte infrastructuur. Hierbij verwijzen we naar dezelfde ambtsbericht van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken:

Afghaanse burgers hebben formeel het recht om vrij te reizen binnen Afghanistan en naar het buitenland. In veel gebieden is het gevaarlijk om te reizen, met name 's-nachts, vanwege geweld van opstandelingen, bandieterij, landmijnen en IED's. Gewapende opstandelingen werpen illegale wegversperringen op en persen geld en goederen af. In gebieden waar de Taliban de macht hebben, vooral in het zuidoosten, wordt een avondklok gebruikt. Bovendien is de infrastructuur vaak erg slecht waardoor reizen op zich een gevaarlijke bezigheid is.³

Verzoekers kunnen niet naar de Afghaanse autoriteiten gaan, gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden.⁴

Afghanen blijven lijden onder de effecten van onveiligheid, armoede, straffeloosheid, gebrek aan een goed functionerende rechtsstaat en endemische corruptie. De verbeteringen blijven ook fragiel.

Verder neemt volgens een rapport van Human Rights Watch de aandacht van de internationale gemeenschap voor Afghanistan af waardoor er minder politieke druk is op de Afghaanse autoriteiten om mensenrechten te beschermen en te respecteren. Internationale hulp gelden nemen eveneens af wat nu al leidt tot sluiting van sommige scholen en ziekenhuizen.

De meest in het oog springende mensenrechtenschendingen in Afghanistan betroffen foltering en mishandeling van gedetineerden, doelgericht geweld en endemische sociale discriminatie tegen vrouwen en meisjes, wijdverbreid geweld inclusief moorden door gewapende opstandelingengroepen op personen die aan de overheid gelieerd zijn en willekeurige aanvallen op burgers en corruptie.

Bescherming van overheidswege buiten Kaboel is slechts in uitzonderlijke gevallen mogelijk. Oorzaken van de slechte beschermingsmogelijkheden waren het groeiende geweld, corruptie, ineffectief bestuur, wetteloosheid gerelateerd aan een bloeiende drugshandel, een klimaat van straffeloosheid, een gebrek aan betrokkenheid bij het proces van gerechtigheid en een zwak formeel rechtssysteem. Niet alleen is er weinig bescherming van overheidswege, maar de overheid schendt zelf ook mensenrechten.

Verzoeker heeft dus niet bij de politie kunnen aankloppen om een klacht te doen tegen de Taliban. Alsook het Afghaanse rechtstelsel verkeert nog altijd in slechte staat. Het kampt met ernstige en systematische problemen, waardoor de wet de facto geen bescherming biedt aan burgers. De juridische sector is onderbezet, onderbetaald, niet adequaat opgeleid, inefficiënt en gevoelig voor bedreigingen, politieke invloed en alomtegenwoordige corruptie.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing.

Doch bij het nemen van een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is (...)

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 30 april 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 87, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, en de COI Focus “*Afghansitan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*” van 18 maart 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de

verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 2, c), 9.1 en 10.1, b), van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Bovendien geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 2, c), 9.1 en 10.1, b), van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de taliban, nu (i) hij niets kan vertellen over zijn gevangenschap bij de taliban, die *nota bene* twee maanden duurde, (ii) er sterke inconsistenties werden vastgesteld in zijn opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van zijn beweringen verder ondermijnen, (iii) zijn verklaringen over zijn ontvoering niet aannemelijk zijn, (iv) hij bijna geen informatie heeft over zijn vrijlating, (v) het niet aannemelijk is dat hij na zijn vrijlating persoonlijk naar de douane ging om zijn persoonlijke spullen op te halen en (vi) de door hem voorgelegde documenten niet in staat zijn om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen, en omdat (B) er actueel voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart dat hij omwille van zijn werk bij de douane in Jalalabad twee dreigbrieven heeft ontvangen van de taliban en vervolgens in een hinderlaag werd gelokt, ontvoerd en twee maanden vastgehouden werd. Hij zou na betaling van een losgeld van 80.000 dollar door zijn vader en na het ondertekenen van een contract met de taliban en de dorpsoudsten waarin gestipuleerd werd dat hij nooit meer voor de overheid zou werken zijn vrijgelaten en gedurende drie maanden in het ziekenhuis hebben verbleven. Vijf maanden na zijn vrijlating zou hij opnieuw naar de douane gegaan zijn om zijn persoonlijke spullen op te halen en zijn baas te vertellen dat hij zijn werk opgaf. Toen hij 's avonds thuiskwam zou zijn vader gebeld zijn door de taliban, die hem verteld zouden hebben dat verzoeker opnieuw naar zijn werk was gegaan en daarmee contractbreuk had gepleegd en hem opdroegen om meer geld te betalen. Verzoeker verklaart dat hij van de taliban ook opnieuw bij de douane moest gaan werken, waarbij hij dan onder meer voertuigen naar Kaboel moest sturen waarin de taliban bommen hadden geplaatst. Verzoekers vader zou hiermee niet akkoord zijn gegaan en de telefoon hebben ingegooid. Nog volgens verzoekers verklaringen belde zijn vader vervolgens naar zijn schoonvader, met wiens hulp verzoeker tien dagen later het land verliet.

Ter staving van zijn vluchtrelaas legde verzoeker tijdens de administratieve procedure drie dreigbrieven, zijn contract met de taliban, een officiële klacht, vijf foto's, zijn *taskara*, een kopie van zijn paspoort, afstudeergetuigschriften van de universiteit en van zijn middelbare studies, twee stemkaarten, zijn studentenkaart, Belgische medische attesten, een Afghaans doktersvoorschrift, vijf werkbades en zijn rijbewijs voor.

Wat betreft de drie dreigbrieven, het contract met de taliban en de dorpsoudsten en de klacht, wijst de Raad er vooreerst op dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen en dat veel Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14, map met 'Landeninformatie', nr. 5, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017). Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven of contracten, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om het vluchtrelaas van verzoeker aan te tonen. Het voorgaande vindt bevestiging in de vaststelling dat de door verzoeker voorgelegde dreigbrieven steeds werden ondertekend in naam van de "Tehrik-i-Taliban", de Pakistaanse vertakking van de taliban die volgens de informatie in het administratief dossier niet direct geaffilieerd is met de Afghaanse taliban (adm. doss., stuk 14, map met 'Landeninformatie', nr. 1, Wikipedia, Tehrik-i-Taliban Pakistan), terwijl de brieven steeds de hoofding van de Afghaanse taliban, met name "Islamic Emirates of Afghanistan" gebruiken (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag, p. 14, 15 en 17), wat in sterke mate afbreuk doet aan de authenticiteit van deze dreigbrieven en de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) hiermee geconfronteerd, moet verzoeker toegeven dat hij er niets over weet (*ibid.*, p. 20). Wat de klacht betreft, wijst de Raad er bovendien op dat dit document hoogstens kan aantonen dat er een klacht werd neergelegd, doch niet dat de feiten die erin vermeld worden zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Verzoekers *taskara*, de kopie van zijn paspoort, de afstudeergetuigschriften van de universiteit en van zijn middelbare studies, zijn twee stemkaarten, zijn studentenkaart, zijn werkbades en zijn rijbewijs bevestigen zijn geboorteplaats in Laghman, zijn verblijf in Jalalabad en zijn tewerkstelling bij de douane, doch zij tonen verzoekers problemen met de taliban niet aan.

Wat betreft de vijf foto's die verzoeker voorlegt, wordt samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Verzoekers losse bewering in het verzoekschrift dat dit de foto's zijn die de taliban naar zijn vader hadden gestuurd om losgeld te krijgen, doet hieraan geen afbreuk.

Over de door verzoeker neergelegde psychologische attesten motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog als volgt:

"Betreffende de psychologische attesten die u voorlegde ter staving van uw voorgehouden psychische problematiek dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens uit deze attesten blijkt dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen. In het attest dat opgesteld werd door psychiater W. (...) wordt bovendien melding gemaakt van onder andere depressieve stemmingen en posttraumatische psychische problemen maar er blijkt niet uit op welke wijze deze, toch wel complexe, diagnose werd gesteld. Er dient ook te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Medische problemen op zich houden tevens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten uiterst relatief is, dan wel dat deze documenten niet relevant zijn voor de beoordeling van het vluchtrelaas.

Voormelde documenten volstaan op zich dan ook niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, treedt de Raad vooreerst de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing opmerkt dat verzoeker niets kan vertellen over zijn gevangenschap bij de taliban. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente toelichting:

“Immers, wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over uw gevangenschap bij de taliban antwoordt u bevreemdend genoeg dat u er “geen informatie over heeft”. Ook wanneer u voor de tweede keer gevraagd wordt of u iets kan vertellen over de periode dat u werd vastgehouden, komt u evenmin verder dan “neen” (CGVS, p. 19). Het is evenwel totaal onaannemelijk dat u niets kan vertellen over uw gevangenschap bij de taliban, die nota bene twee maanden duurde. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat “u geslagen werd, niets anders” (CGVS, p. 19). Dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op fundamentele wijze op de helling.”

Verzoeker tracht dit te verklaren door in het verzoekschrift te stellen dat *“hij niet beschikt over enige informatie”* en dat hij *“met niemand contact (had) tijdens zijn gevangenschap”*. Dit verklaart evenwel niet hoe het komt dat hij totaal niets kon vertellen over de twee maanden dat hij door de taliban zou zijn opgesloten en mishandeld. Waar verzoeker hiervoor nog verwijst naar een trauma dat hij zou hebben opgelopen waardoor hij zich over deze periode niets kan herinneren, kan worden verwezen naar wat hierover *supra*, bij de bespreking van de voorgelegde medische attesten, werd gesteld. Bovendien blijkt uit deze medische attesten niet dat verzoekers geheugen dermate is aangetast dat hij zich niets meer zou kunnen herinneren van zijn voorgehouden gevangenschap.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Voorts werden er sterke inconsistenties vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnen. Zo beweert u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u een maand na uw vrijlating opnieuw werd lastiggevallen door de taliban (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Echter, op het CGVS past u uw verklaringen aan het begin van het gehoor aan en beweert u plots tot tweemaal toe dat u reeds één dag na uw vrijlating opnieuw naar uw werkplaats ging. Later op het gehoor past u uw verklaringen opnieuw aan en beweert u dat u pas vijf maanden na uw vrijlating opnieuw werd gebeld door de taliban nadat u uw spullen was gaan ophalen bij de douane (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens met deze inconsistenties wordt geconfronteerd, houdt u vol dat u vijf maanden na uw vrijlating opnieuw naar uw werkplaats ging (CGVS, p. 15). Daarnaast beweerde u op de DVZ dat de taliban u opdroegen om niet alleen informatie door te geven over uw collega's, maar ook om bommen in hun wagens te plaatsen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS ontkent u evenwel dat u deze uitspraak op de DVZ heeft gedaan en houdt u vol dat u toen enkel sprak over grote vrachtwagens met explosieven die u moest doorsturen naar Kaboel (CGVS, p. 15-16). Dit blijkt evenwel nergens uit uw dossier. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw ontvoering niet aannemelijk zijn. Zo beweert u dat u het doelwit was van de hinderlaag van de taliban toen u terugkwam van Torkham (CGVS, p. 16). Echter, het is zeer onwaarschijnlijk dat de taliban wisten dat u op dat exacte tijdstip en die exacte plaats zou terugreizen naar Jalalabad. Hiermee geconfronteerd, moet u toegeven dat u er geen idee van heeft, alvorens u oppert dat de taliban misschien informatie kregen van andere mensen (CGVS, p. 16-17). Echter, u beweert later dat u uw huurauto met chauffeur in Torkham ad hoc had ingehuurd en dat u bovendien de enige was in de auto (CGVS, p. 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban exact wisten in welke auto u reisde en waar en wanneer ze u moesten tegenhouden.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast heeft verzoeker bijna geen informatie over zijn vrijlating. Zo kan hij enkel zeggen dat het losgeld met behulp van *“de ouderen”* werd betaald. Gevraagd om daar meer over te vertellen, komt verzoeker niet verder dan te zeggen dat hij denkt dat ze *“een papier hebben gevouwen”* en er de 80.000 dollar in hebben gestopt. Verzoeker moet daarna evenwel toegeven dat hij er niets over weet omdat zijn vader daar nooit iets over zei (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag, p. 20). Ook wanneer hij later op het gehoor werd gevraagd hoe zijn vader wist waar hij het geld moest betalen en waar hij werd vastgehouden, aangezien het nergens vermeld staat in de dreigbrieven, vervalt verzoeker in algemeenheden alvorens hij moet toegeven dat hij er niets over weet omdat zijn vader er niets over heeft verteld (*ibid.*, p. 21). Deze verklaring kan ook de Raad niet overtuigen. Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat zijn vader hem hierover, ondanks meerdere vragen om meer details te krijgen, geen informatie gaf, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Zo kan er nog op worden gewezen dat verzoeker ook het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Ten slotte moet worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u na uw vrijlating persoonlijk naar de douane ging om uw persoonlijke spullen op te halen (CGVS, p. 20). Zo had u reeds een contract getekend met de ouders met wiens hulp u werd vrijgelaten en de taliban dat u nooit meer voor de overheid zou werken. Het is dan ook niet aannemelijk dat u een dergelijk groot risico zou nemen om persoonlijk terug te keren naar uw werkgever. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u uw laptop en uw taskara wilde ophalen, zodat u een privéonderneming kon starten. U beweert bovendien dat u niet dacht dat er iets zou gebeuren onderweg (CGVS, p. 20-21). Ook deze verklaring kan allerm minst overtuigen. Bovendien kon u ook iemand anders sturen om uw spullen op te halen of kon u vragen of ze uw spullen konden brengen, wat veel veiliger zou zijn geweest. Echter, hiermee geconfronteerd kan u enkel herhalen dat u dacht dat er niets zou gebeuren (CGVS, p. 21).”

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aan de hand van algemene informatie nog betoogt dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan, *“gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden”*, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten

op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De voorgaande vaststellingen liggen overigens in de lijn van de door verwerende partij bij aanvullende nota van 30 april 2019 aangebrachte informatie (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Aldus blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN